

легата Кация, и нищо незнаял за движението и отсъствието на Клавдия Нерона — е наистина необяснимо. Тъзи част от историята на Полибия, въ която той подробно говори върху това, за съжаление е изгубена, за което и не може да се сжди за причинитѣ на бездѣйствието на Аннибала и незнанието му за отсъствието и движението на Клавдия Нерона. Нѣма съмнѣние, прочее, че у такъвъ великъ полководецъ, какъвто билъ Аннибалъ, такива причини е имало и не безъ основание, и че ако той би се научилъ за движението на Нерона, то навѣрно незабавно би атакувалъ армията на Кация, и ако я разбѣеше, бързо би отишълъ на сѣверъ да се съедини съ Аздрубала. Но щастieto вече съвсѣмъ го напуснало и минало на страната на римлянитѣ — и побѣдата при Метавръ била за него такъвъ ударъ, отъ който той не можалъ вече да се поправи, а не както римлянитѣ, които, слѣдъ страшното побоище при Канна, умѣли и успѣли не само да се поправятъ, но и напълно да склонятъ сждбата на войната на своя страна.

Извѣстието за побѣдата при Метавръ произвело въ Римъ такъвъ всеобщъ вѣсторгъ, че, по думитѣ на Титъ Ливия, тримата легати, испратени отъ консула Ливия да занесатъ това извѣстие, едва могли да си пробиятъ пътъ до сената прѣзъ многобройнитѣ тълпи народѣ, които излѣзли да ги посрѣщнатъ вѣнъ отъ градскитѣ врати. Сената назначилъ три дни за общественни молитви, а между това героя на побѣдата — Клавдий Неронъ, още на другата нощъ слѣдъ сражението, тръгналъ съ отряда си по сжщия пътъ обратно за Канузий и вървялъ още по бърже, тъй че на 6-ия день влѣзълъ вече въ лагера си! А на слѣдующата заранъ той заповѣдалъ да хвърлятъ отсѣ-

чената глава на нещастния Аздрубалъ въ прѣднитѣ стражи на Аннибала и испратилъ при него двама плѣнници, да го увѣдомятъ за всичко станало. Аннибалъ, при всичката твърдостъ на духа си, поразенъ, като отъ гръмъ, отъ този страшенъ за него ударъ, не можалъ да се въздържи отъ неволното вѣсклицание, че »ясно вижда въ това злочестата сждба на Картагенъ!« Слѣдъ нѣколко дни той заминалъ за Бруттий, гдѣто събралъ прѣснатитѣ си навсѣкждѣ гарнизони и принудилъ жителитѣ на Метопонтъ и Лукания, които още били на негова страна, да напуснатъ градоветѣ си и да тръгнатъ слѣдъ него.

Въ Испания Ханнонъ, който дошълъ отъ Картагенъ съ войски да смѣни Аздрубала, съединилъ се съ Махона, който се върналъ отъ Болярскитѣ острови, и двамата заедно се расположили на лагеръ въ земитѣ на целтиберянитѣ, за да събератъ въ тѣхъ войски. Сципионъ испратилъ противъ тѣхъ легата Силана съ единъ отрядъ около 10.000 души пѣхота и 500 души конница. Силанъ извършилъ това движение тъй искусно, че нападналъ съвсѣмъ ненадѣйно Махона, който стоялъ въ отдѣленъ лагеръ съ 9.000 целтиберяни, и взелъ лагера му съ пристѣпъ, а слѣдъ туй разбилъ и взелъ въ плѣнъ Ханнона съ армията му, който дошълъ твърдѣ късно въ помощъ на Махона. Послѣдния, съ 2.000 души пѣхота и съ конницата се спасилъ при Аздрубала, Гисконова синъ, който се намиралъ въ областта на Бетика (днесъ Андалузия), на с. отъ Гадесъ (днесъ Cadix). Сципионъ тръгналъ противъ Аздрубала, но той настанилъ войскитѣ си по гарнизони и се завърналъ въ Гадесъ. Тогава Сципионъ, вмѣсто да обсажда всички тѣзи градове, испратилъ бра-